

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΓΡΩ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 34. Η Ιανουαρίου 1.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΙΠΟΙΣ Σ. ΑΘ. ΜΑΤΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

**Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.**

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τῷ ἐκδότῃ, οὐδὲς Κυρίστου ἀριθ. 865.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευόσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	"	6.
Προπληρωτέα ἑταῖρος Συνδρομή.	"	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἔξημνηίν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἑτήσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα.	4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἑτήσιος τάλ. αὐστρ..	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ὑστρίᾳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ. 1.	

ΕΙΑΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινὸν, διε τὸ Κύριος Κάρολος Ποτέν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσας ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προκηφεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἰουνήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικοῦ, φιλολογικοῦ θεμάτιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τερψίν.

Επίτης παντού εδώ όλων γραφικήν διά τα Σχολεῖα και τα Γραφεῖα.
 Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας και Γεωδεσίας.
 » Γεωμετρίας και ὑποδείγματα.
 » Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς και Ὀπτικῆς.
 » Φυτικῆς, Ἰστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας και Βοτανικῆς.
 » Χειρουργικῆς.

“Υποδείγματα και διάφορα ἄλλα ἔργα λειτου Μηχανικής.
Παντού ούτι πρός χρυσίαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρός χρωματισμὸν, λιθογραφίαν
τυπογραφίαν κλ. κλ.

¹Διαγγέλλομεν ἐπίτης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτέν, εὑρίσκεται το το Γαλλικόν περιόδικόν σύγγραψαμ — Le Journal pour Tous — τούς τόμου ὁλοκλήρους ἐκ σαλίδων 836 εἰς τὸν, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὀπτιών εἰκονογραφιῶν — καὶ τεμάται, δεμένον ἄγγλιστι, εἰς δραχ. 9,50 — ἀπό τον 7,75.

Ἐπίσης δὲ συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἴσορρομάτων ἐκ τῶν νεωστὶ¹ φεστιβαλέντων εἰς Περισσούς, τεμάνονται παρὰ τῷ ιδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3:
κατ' ἀναλογίαν ἔκαστον ἀντίτυπου.

"Οστις δε οὐδεὶς προμηθεύεται αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον ὅραξ. 75 Ιεράρχης σιαφόρων πατέρων εὐρισκομένων βεβλίων, ἀπό σόμερου μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θίλει ἐπιτίτηπον τοῦ συγγραμματος — | Journal pour Tous.—

Χειρώδεις εν αιτίαις των παραγγελμάτων ή περίπτωσης
Αἱ παραγγελίαι γένενται ἢ περὶ τῷ Κυρίῳ Ποτὸν ἢ περὶ τῷ ἀκόντῳ τοι
Ἄθερπον.

АІ КЕРАТІЗІКА

KATA MOAIEPON

ΚΟΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ὑπὸ Δ. Ι. ΛΑΚΩΝΟΣ

(Συνέγεια τός ἀριθ. φυλλ. 33

ΜΑΡΟΥΑ. Καὶ ποίαν ὑπόληψιν, πάτερ μου, θέλετε νὰ λάβειμεν περὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἀφοῦ ή πρὸς ἡμᾶς διαγωγὴ τῶν ἐπρο-
ειμιάσθη διὰ τούτου ἀπρεποῦς καὶ ἀκαταλλήλου τούτου:

ΔΙΑΜΑΝ. Πώς είναι δυνατόν, θετέ μου, μία νέα σύλλογον raisonnable νά εργη τρόπον νά συμβιβασθεί με τοιαύτα υποκείμενα;

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Πλὴν δὲν καταλαμβάνω εἰς τὶ ἔχετε γὰρ τοὺς κατηγορήσετε.

ΜΑΡΟΥΔΑ. Ω! τι εύμορφαν galanterie έδεξαν πρὸς ήμας! Ήσ
ήκουσθη τοῦτο, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πρὸς ἀκόμη μᾶς καλογρωρίσουν,
ν' ἀρχίσουν νὰ διմιλῶν περὶ ὑπανθρώπων!

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Α! πώρα ἐκατάλαβα! Ἐπφαλαν βέβαια ἐπρεπε γ' ἀρχίσουν ἡ διμιοῦν περὶ ἐργολαβίας. Αὐτὸς λοιπὸν εἰναι τὸ ἔγκλημά των! Ἀλλοίμονον εἰς σᾶς! Καὶ δὲν ἐπρεπε μάλιστα νὰ τὸ ἔχετε διὰ καύγημά σας, καὶ σεῖς κ' ἐγώ, δτι τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἔδειξαν αὐτὴν τὴν διάθεσιν; Δὲν ἐπρεπε νὰ ἥσθι χαρούμεναι δι' αὐτό; Καὶ διγος ἐκείνος δεσμὸς, τὸν ὅποιον ἐπιθυμοῦν, δὲν διεκνύει καθαρὰ δτι οι σκοποὶ των εἰναι τιμημένοι;

ΜΑΡΟΥΛΑ. Αχ! πάτερ μου, αὐτὸ, τὸ δόποιον λέγετε, μόλις ἡμπορεῖ
νὰ ἔξελθῃ ἀπὸ τὸ εσθόμα τοῦ τελευτακοῦ ἀγενοῦς. Μὲ κίμνετε νὰ κοκ-
κινίζω ἀπὸ ἐντροπὴν, δαιλοῦντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐπρέπει νὰ
σκέπτεσθε διλέγον καλλίτερα, καὶ νὰ μὴν βλέπετε τὰ πράγματα ὅποι
μίαν μόνην ἔποψιν, τὴν τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ὅλης τὰ μέσα ποτὲ
δεν καθωρατίζονται ἀπὸ τὸν σκοπόν.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Ούτε διὰ σκοπὸν ἔχω ἔγραψε νὰ κάμει, οὔτε διὰ τραγουδί. Σὲ λέγω δτι ή πανδρεία είναι πρᾶγμα ἄγιον καὶ θεῖκόν, καὶ θεστις ὁμιλεῖ δι' αὐτήν, είναι τιμημένος θεῖθωπος. ἀκούεις.

ΜΑΡΟΓΑ. Άλλα, θεέ μου! ἐν δόκος δὲ κέδροις ἐσκέπτετο, δπως σκέπτεσθε σεῖς, πολογούμαντσον, ή ποιον ποίημα θήδυνατο νὰ Ελθῃ εἰς τέλος; Τι δώρων πράγμα Θὲ ξήτον, ἐξ αὐθίς κατ' ἀρχάς δὲ Ολιβιέρος ἔπειρε τὴν Μαγδαλεῖνη, ή η Ματθίλδη Σταύρωσέται τὸν Ρούσενγκ-...

ΚΤΡ ΓΕΩΡΓ. Τι παραμύθια κάθεταις και μου λέγεις αυτή η ζεμπεκλισμένη!

ΜΑΡΟΤΑ. Ιδού, πάτερ, καὶ ἡ ἔξαδέλφη μου, ἐρωτήσατέ την, ἀν δὲν ἦναι σύμφωνος μαζὸν μου, ὅτι τὸ συνοικέσιον δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃ, εἰνὴ ὑστερὸν ἀπὸ τὰ ἄλλα περιστατικά. Ὁ ἐραστῆς διὰ νὰ ἀρέσκῃ, πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ πολλὴ δραπαί αἰσθήματα, νὰ κάμνῃ τὸν ἐράσμιον, τὸν τρυφερὸν, τὸν εὐφυῆ, τὸν περιπαθῆ καὶ τὸν ποιητικὸν, καὶ νὰ προπερασκευαζῇ τὰ πράγματα καθ' ὅλους τοὺς τόπους. Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ ιδῇ τὴν νέαν, τὴν δηοῖαν ἀποφασίη γὰρ ἐρωτευθῆ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν περίπατον, ἢ εἰς καμπύλαν δημόσιον τελετὴν, εἴτε νὰ συστηθῇ εἰς αὐτὴν κατὰ τύχην ὑπὸ τοῦς συγγενοῦς, ἢ φίλου, καὶ τότε πρέπει νὰ ἔλθῃ τῆς οἰκίας της βρεμβάζων καὶ μελαγχολικός. Μετὰ ταῦτα ἀρχίζει ἡ καταδίωξις καὶ ἴδια συνίσταται ὅλη ἡ ἵκανότης τοῦ νέου, νὰ μὴ κάμνῃ βῆμα ἢ φίλη, χωρὶς αὐτὸς νὰ παρουσιάζεται πάντοτε ἐμπρός της, ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ περιπάτου μέχρις ἐπισκέψεως, ἀπὸ ἐκκλησίας μέχρι θεάτρου· τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ἡμέρας ἔξοδεύεται εἰς τὸ νὰ περνᾷ ἐπάνω καὶ κάτω ἀπὸ τὴν οἰκίαν της. Μία φίλη μου μὲν ἔλεγε προσήθε: ὅτι νέος τις, δοτὶς τῆς κάμνει τὸν ἔρωτα, ἐπέρασεν ἔξιδομηντα τρεῖς φορὰς κάτωθεν τοῦ ἔξωστου τῆς οἰκίας της· ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὴ ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν διηγήθειν εἰς τὸν ἔφωστην, μολονότι ἔκαμψε σημαντικὸν ψύχος. Ἐπειτα ἔρχονται αἱ συγχρειτικές· ἀλλὰ περὶ τοῦ ἔρωτός του οὐδὲ λέξις ἀκέραιη γίνεται, ἐκτὸς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν, τῶν φάσματίων καὶ τῶν ἀκροειδίων, ταῦτα πρέπει νὰ κάμνῃ νὰ ἔρχονται τεχνάντως εἰς χειράρχους της, πλήρη πάθους, φρυγανίας, καὶ ἀπελπισίας. Μετὰ τὰς ἐπιστρέψασι τὰς νυκταρινὰς συναναστροφὰς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἡ παλαιὸτερη τῆς οὐρῆσες καὶ τῆς κομψότητος, καὶ ἐξει προπάντων πρέπει νὰ προσταθῆται νὰ διεπρέψῃ. Ἄλλετρίζων ὅλην τὴν συναναστροφὴν διὰ τοῦ πνεύματος του, φέρων εἰς τὸ μέσον ζητήματα εὔκορφα πορεὶ υψηλοῦ, περὶ θεάτρου, περὶ αἰσθημάτων, γνωρίζων τὰ νόστιμα νέοις τῆς ἡμέρας καὶ πρὸ πάντων δίδων λεπτομερεῖς πληροφορίες περὶ ἔρωτος τίνος, δοτὶς ἔκαμψε κράτον εἰς τὸν πόλιν, ἢ περὶ τίνος κλοπῆς γυναικεύς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, διὰ νὰ γείνῃ πραγματικῶς διηγείων τῆς συναναστροφῆς, πρέπει νὰ ἥπται ἐνδεδυμένος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν κανὰ τὸν υφρέδον τοῦ τελευταίου μηνὸς, καὶ τοσοῦτον κομψῶς, ὥστε δῆλος οἱ ἄλλοι νέοι τῆς συναναστροφῆς νὰ φαίνωνται πλησίον του ἀληθεῖς. Οτεντότει. Τέλος πάντων φύνεις ἡ ἐπίσημος ἡμέρα τῆς ἐρωτικῆς ἔξομολογήσεως, ἥτις συνήθως πρέπει νὰ γείνῃ ἐπὶ τὸ φραγματικότερον εἰς δενδροστιχίαν κάποιου τίνος, καὶ ἡ στιγμὴν ἡ λοιπὴ συνοδείξ τύχῃ δίλγον ἀπομακρυσμένη. Ἀλλ' ἡ déclaration αὕτη μᾶς περιφρογίζει, ταῦτα πολλάχιστον ἐκφράζει τὸ ἔρθημα, τὸ δόπον τοῦ φρεστοῦ τὸ πρόσωπόν μας, καὶ ἐπὶ τινα καιρὸν ἔσορίζει τὸν ἐρωτητὴν ἀπὸ τὴν παρουσίαν μας. Κατόπιν αὐτὸς εὑρίσκει τὸν τρόπον νὰ μάς ἡμερώσῃ, διὲ ἐπιστολὴν πρὸ πάντων φλογερῶν, διὰ στεναγμῶν καὶ δικρίσιμων, καὶ ἀπειλῆσι διὰ μελετομένων αὐτοχειριῶν, καὶ αὕτω καταστάνει τοῦ μα, καὶ μάρτυρ νὰ ἔξεικειοθῶμεν ἀνεκκισθήτω; εἰς τὰς

περὶ τοῦ πάθους του διμιλίχε, καὶ τέλος ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός μας τὴν ποθητὴν ἐκείνην λέξιν, ἡ ὁποία τοσούτων βασάνων ἔγεινεν εἰς αὐτὸν πρόσενος. Μετὰ ταῦτα ἔρχονται τὰ ἀπρόσπτα ἐκείνα περιστατικά, οἱ ἀντίκηλοι, οἱ ὅποιοι ἔρπονται εἰς τὸ μέσον μανιώδεις, πολεμοῦντες τὴν μόλις συγματισθεῖσαν ἀγάπην, καὶ καταρράγοντες διὰ μαρτίων μέσον τοὺς δυστυχεῖς ἐραστὰς, αἱ καταδιώξεις τῶν πατέρων, αἱ ζηλοτυπίαι, τὰς δρασίας συνήθως συλλαμβάνοντις ἀπὸ ἀνυπάρκτους πιθανότητας, καὶ αἵτινες εἶναι τὸ ἔξυπνητήριον τοῦ ἐρωτοῦς, τὰ παράπονα, τὰ πεισμάτα, αἱ ἀπελπισίαι, αἱ ἀπαγωγαὶ καὶ πάντα ὅ, τι εἰς τοιάτις περιστάσεις ἀκολουθεῖ. Ἰδού ποδὲ τὰ πράγματα διοργανίζονται μὲν μερισμόν τρόπον! Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ δροῖα εἰπον, εἶναι ἀξιώματα, εἶναι κανόνες, τοὺς ὅποιους επιbonne galanterie δὲν δίναται κανεὶς νὰ παραθῇ οὔτε κατέχῃ τοῖτα. Άλλα νὰ ἔργεται τις εὐθὺς εἰς τὸ προκείμενον, προτείνων τὴν συζητικὴν ἔνωσιν, νὰ μὴ κάμνῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὸν ἔρωτα, εἰμὴ συνιστῶν τὸ γαμικὸν συνάλλαγμα, καὶ ν' ἀρχίζῃ τὸ μυθιστόρημα σωστὰ ἀπὸ τὸ τέλος, σῆς τὸ λέγω καὶ πάλιν, πάτερ μου, εἶναι ἡ πλέον κοινὴ καὶ ἀπρεπής διγυγγή, καὶ μόνον νὰ φαντάζωμαι τὸ τοιοῦτον μὲν κάμψεις καὶ πάντα εἰς τὴν καρδίαν.

ΚΤΡ. ΓΕΩΡΓ. Τί διαβολο-κορακιστικὰ ἀκονδίδω πέρα! Αὐτὴ, φαίνεται, εἶναι ἡ ὑφῆ της γλώσσας, τὴν δηοῖαν ἔχει ἀκούστα.

ΔΙΑΜ. Ιδού, θεέ μου, τί θὲ εἶπη νὰ ἔγη τις καὶ πνεῦμα καὶ καρδιάν. Τῷ ὄντι ἡ ἔξαδέλφη μου, τὴν δηοῖαν συγχαίρω ἀπὸ καρδίας, δίδει, ὡς ὁ εὐρύτερος ποιητὴς, τὴν πιστὴν εἰκόνα τοῦ πράγματος· συμμερίζομαι δὲ κ' ἔγῳ κατά γράμμα τὰς περὶ γάμου ίδεις της, αἵτινες συγκεφαλισθεῖσανται εἰς τὰς ὀλίγας ταῦτας λέξιες· Ἐρωτικούς καὶ τεγυκίδας, πολιορκίας τῆς οἰκίας, αἰσιοδιώξεις, ἐπιπολαῖ φλογερά, κομψή της ὑπερτάτη περὶ τὴν ἐνδημασίαν, ταῦθιμα εἰς τὰς συναναστροφὰς, μελαγχολία καὶ ὠχράτης φθισικοῦ, διέγερσις ζηλοτυπίδην, γαμικὸν συνάλλαγμα, γάμος. Διέτι σήμερον δὲν ζῶμεν εἰς τὴν βασιλείαν ἐκείνην ἐποχὴν, καὶ δὲ νὰ γείνῃ ὁ γάμος. Ηρκεὶ να είτη δι πατήρ εἰς τὴν θυγατέρα του· «Κόρη μου, θὲ πάρης διεῖνων τὸν νέον, δοτὶς εἶναι ίσανος νὰ σὲ ζησῃ.» Καὶ τὸν ἀνθρώπον εὐτὸν ἡ διατυχία ἔτις οὔτε τὸν εἰχεν θεῖει ποτέ. Απηγει! δι σημειούθεος πολιτισμοῦ ἐκεύθετον δῆλος ταῦτας τὰς πολλάχις εἰς της ζωής αὐτοῦ. Καὶ δέ τις νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον, πάντα εἶναι δινυκτὸν, θεάτρου, διέρησης της ζωῆς ἀνθρώπους ἐντελῶς σολοκείζοντας επιgalanterie; Στοιχηνατίζω δέ: διεν εἰδόν ποτὲ τὸν κάθισκα τῆς τρυφερότητος, καὶ δι τι Billets-doux, Petits-soins, Billets-galants καὶ Jolis-vers εἶναι: δι' αὐτοὺς τόπους ζηγνωστοτ. Καὶ τούτο εὐκόλως ἔσχειται; ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων των. Διέτι δὲν γίνουν ἐκεῖνοι τὸν δέρα, δι τοῖος μας; δίδει

εῦθὺς ἀπ' ἀρχῆς καλὴν ιδέαν περὶ τῶν ἀνθρώπων. Νὰ ἔρχωνται εἰς ἐρωτήσεις μὲ τὰ μαλιά ἕκατη ὡς φρύγανα καὶ ἄτακτα καὶ μὲ σουρτοῦκον, καὶ εἰσένο σχι μαρέου χρώματος. . . Θεέ μου! τί ἔρασται εἶναι αὐτοῦ! Τί ἀπλότης ἐνδυμασίας, καὶ τί ἔνθροτης συνομιλίας Lorgnons δὰ καὶ medallions ἢς εἰπῆ καὶ ἄλλος. Τὰ δὲ ὥρατα πράγματα τῆς ἡμέρας; Ήταν ἐγνώριζε καλλιτέρον ἀπὸ αὐτοῦς εἰς, ὃ δυτοῖς θήθελεν ἔλθει σήμερον τὴν Στακτοπούτα, ἀφοῦ ἐνόμισαν ὅτι ἀκούουν Κινέζους ὄνους, ὅταν εἰς τὸν κόσμον μυθιστόρημα, καλούμενον La dame aux Camélias! . . . Τί γέλωτα ἔκαμψε, ὅταν ἡρώτησε τὸν ὑψηλότερον. Εἰς ποτον κόμμα ἀνήκετε πέρυσι, κύριε; καὶ μ' ἀπήντησε· Πάντοτε εἰς τὸ Γαλλικόν διότι ἐνόμισεν δὲν ἀνθρώπος ὅτι δυμιλῶ περὶ πολιτικῶν. Καλὲ, δχι, τὸν εἶπον, ἐννοοῦ κόμμα θεατρικόν. Δὲν ἔχω εἰδῆσιν, μ' ἀπήντησε. Φαντάσου νὰ μὴν ἥξενθη ὅτι πέρυσιν ἦσαν δύο κόμματα εἰς τὸ θέατρον, ἀτινα εἰχον διαιρέσει τὴν νεολαίαν μας εἰς δύο στρατόπεδα, τῶν δυοῖων ἔκαστον καθ' ἐσπέραν ἐθομβαρδούσιες τὴν προστατευομένην του ἔφερον πλήρη ἀμάξια εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἐπὶ τέλους ἡρώτησε τὸν νόστιμον σύντροφόν του ποτον ἀπὸ ὅλα τὰ δράματα τοῦ κίσμου τοῦ ἀρέσκει περισσότερον. Ἄν εὕρῃς δὲ τί μοι ἀπήντησεν· Αἱ Κερατοί τοις ἦ, ὅπως τὰς ἔθαπτισαν τελευταῖον, αἱ Κομψένδυει τοῦ Μολιέρου, μία κωμῳδία ἁνοστος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διὰ τῆς δυοῖς δ μωρὸς κωμικὸς ἥθελησε νὰ πωλήσῃ πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ διδρόωσεν. Ἀφίνω πλέον τὰ ὑποκάμισα τοῦ μεσαιώνος, τὰ δυοῖς ἔφερουν, λόνια καὶ τὰ ἄθλια ὑποδήματά των.

ΚΤΡ ΓΕΩΡΓ. Χωρὶς ἀμφιθολίαν αὐταὶ ἐτρελλάθηκαν καὶ αἱ δύο, κ' ἔχουν ἀνάγκην νὰ ταῖς διαβάσῃ ὁ παππᾶς. Κάθηκει μίαν ὥραν καὶ μάντω καὶ σὺ Μαρούλα . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ. Οὐ! δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πάτερ μου, ἀφήστε αὐτὰ τὰ χυδαῖα δύναματα, καὶ δυνομάζετε μας ἀλλέως.

ΚΤΡ ΓΕΩΡΓ. Τί, τὰ χυδαῖα δύναματα; Καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ βαπτιστικά σας;

ΜΑΡΟΥΛΑ. Παναγία μου! πόσον εἶσθε ἀγροτικος! Καὶ ἐν ἀπὸ τὰ πράγματα, τὰ δυοῖς μὲ κάμνουν νὰ ἐκπλήττωμαι περισσότερον, εἴναι καὶ αὐτὸς, τὸ πῶς ἡδυνήθητε νὰ γεννήσητε μίαν θυγατέρα τόσον εὐφυαὶ καὶ τόσον τοῦ συρμοῦ, ὡς ἐμέ. Ποῦ ἡκούσθη ποτὲ εἰς τὴν ὑψηλὴν γλωσσαν νὰ γίνεται λόγος περὶ Διαμάντως καὶ Μαρούλας; Καὶ δὲν συμφωνεῖτε καὶ σεῖς ὅτι μόνον τὸ ἐν τῶν δυοῖς τάπαν τούτων εἶναι ἴκανὸν νὰ κάμῃ τὸ ὥραιότερον μυθιστόρημα τοῦ κόσμου νὰ χάσῃ τὴν ὑπόληψίν του, καὶ νὰ συριγχθῇ ἡ καλλιτέρα τραγῳδία;

ΔΙΑΜΑΝ. Καὶ βέβαια, θεέ μου, ἀκοὴ ὅλιγον λεπτὴ ἡμπορεῖ νὰ σχισθῇ φρικωδῶς, ἀκούουσα προφερόμενα αὐτὰ τὰ δύναματα, τῶν δυοῖων τὸ κακόγχην δύναται νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν καὶ τοὺς ἀμουσοτέρους ἐξ εἰσένων, οἵτινες χειροκροτοῦν εἰς τὸ θέατρον τὰς ὑψιφῶνους κυρίας, αἱ δύοται πάσχουν αἰωνίαν συνάγγην. Εἴτε ἐναντίας τὸ δυνομα τοῦ Πολυζένη, τὸ δυοῖον ἔκλεξεν ἡ ἔξαδέλφη μου, καὶ τὸ Χαρίκλεια, μὲ τὸ δυοῖον ἐγὼ ἔσπεισθην, ἔχουν μίαν χάριν, προφερόμενα προξενοῦν ἀρμονίαν, τὴν δυοῖαν καὶ σεῖς θὰ δμολογήσετε.

ΚΤΡ ΓΕΩΡΓ. Νὰ σας εἰπῶ ἔνα πρᾶγμα; Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι περιττά. Δὲν καταλαμβάνω πῶς θὰ ἔχετε ἄλλα δύναματα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ δυοῖα σας ἔδωκαν οἱ ἀνάδοχοι σας. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους μας δὲ, ἐγὼ γνωρίζω τὰς οἰκογενείας των καὶ τὴν κατάστασίν των· εἶναι νέοι, οἱ δυοῖοι ἡμποροῦν νὰ ζήσουν τὰς γυναικας, τὰς δυοῖας θὰ πάρουν, καὶ ἀποφασιστικὰ θελω νὰ τὸ ἔχετε δὲλτα βέβαιον ὅτι θὰ πάρετε ἐκείνους ἄνδρας. Ἐκουόσαθηκα πλέον νὰ σας σηκώνω εἰς τὴν ράχιν μου· καὶ καθὼς ἔγεινε σήμερον δὲ κόσμος, εἶναι τὸ πλέον δύσκολον πρᾶγμα, τὸ δυοῖον εἰμπορεῖ τις νὰ φαντασθῇ, νὰ φυλάττῃ κανεὶς δύο νέας, μάλιστα ὅλιγον ἐλαφράς, καθὼς σας, καὶ εἰς τοῦτο ὀλομόναγος, χωρὶς γυναικα, χωρὶς συγγενῆ καὶ εἰς τὴν ἴδικήν μου ἡλικίαν.

ΔΙΑΜΑΝ. Όσον τὸ κατ' ἐμὲ, θεέ μου, ἐκεῖνο, τὸ δυοῖον δύναμαι νὰ σας εἰπῶ, εἶ-αι θι: εὐρίσκω τὸν γάμον πρᾶγμα ἐντελῶς ἀπέδεις καὶ ἀντιρρομαντικόν. Νὰ κλεισθῇ τις εἰς ἐν δωμάτιον μ' ἐνα ἄνδρα, καὶ τότε adieu ἔρωτες, coqueterie, κατακτήσεις, διασκεδάσεις, παλμοὶ τῆς καρδίας, τρικυμίαι τῆς ψυχῆς, adieu ποίησις . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ. Τὸν εἰδαντα τούλαχιστον ὑπανεύσωμεν καὶ ἡμεῖς δλίγον μεταξὺ τοῦ ὥραίν τοῦ κόσμου τῶν ἀθηνῶν, δησο μόλις ἐφθάσαμεν· συγχωρήσατε νὰ γείνωμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ ὅλιγον καιρὸν πρόσωπα τῆς ἡμέρας, νὰ δικτρέψωμεν δλίγον εἰς τὰ ἐργολαβικά, νὰ γεμίσωμεν δύο τρία μικρὰ κιβώτια μ' ἐπιστολὰς καὶ ποιημάτια, νὰ ίδωμεν ὡχριῶντας δέκα λέους· ἀφήσατέ μας νὰ ὑφάνωμεν ἐν ἀνέσει τὸν μύθον τοῦ μυθιστορήματος τῆς ζωῆς μας, καὶ μὴ βιάζετε τόσον τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ.

ΚΤΡ ΓΕΩΡΓ. (Κατ' ιδίαν) Οὐ! δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιθολία, ἀφανίσθηκαν κ' αἱ δύο. Καλὰ νὰ μοῦ κάμουν· δὲν τὰς ἄρινα εἰς τὸ χωρίο μας, μόνον ηθελα νὰ τὰς φέρω εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ ίδουν τὸν κόσμον. Τὰ μάτια θαμβόνουν, δταν ἀπὸ τὸ πολὺ σκότος ἔβγουν εἰς τὸ πολὺ φῶς. Νάταις τώρα! Τὰ μυαλά των ἐπηθαν ἀέρα . . . (Πρὸς τὴν Διαμάντων καὶ Μαρούλαν.) Σας τὸ λέγω διὰ τελευταῖον φοράν· δὲν ἀκούω τίποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀνογκίας. Ἐγὼ εἶμαται ἐδῶ μέσα πατέρας λόγιας δὲν χρειάζονται. Εν αὐτῷ τὰ δύο, ηθὲ μπανδρευθῆτε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς δυοῖους θέλω ἐγὼ εἰς πέντε δέκα ἡμέρας, ηθὲ, καὶ τὴν ψυχήν μου, σας στέλλω καὶ τὰς δύο εἰς τὸ μοναστήρι τῆς Τήνου.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Διαμάρτω καὶ Μαρούλα.

ΔΙΑΜΑΝ. Μα chérel πόσον δ' πατήρ σου είναι ἀνθρωπος βυθισμένος εἰς τὴν οὐλην, ήτις είναι δ' θεὸς, τὸν δοποῖον λατρεῖει. Θασί μου! πόσον δ' νοῦς του επερβαίνει καὶ τῆς ἐλαχίστης λεπτότητος, καὶ διὰ του οὐδὲ γνωρίζει καν τὴν λέξιν τρυφερότης· ή δὲ ψυχή του περιβάλλεται ἀπὸ πυκνὸν σκότος, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ποτὲ ἔντδες αὐτῆς ξένημερώσῃ.

ΜΑΡΟΥΛΑ. Τί νὰ σὲ εἴπω κ' ἔγω, μα chére! Ισα ἵστι αὐτή, τὰ δηνοῖα λέγεις, δταν σκέπτωμαι καλῶς, καταντῷ εἰς μεγάλην ἀδημονίαν, καὶ αἰσθάνομαι φρικτὴν ἐντροπὴν, δταν τὰς στρεβλάς του αὐτᾶς ιδέας ἐκφράζῃ καὶ ἐνώπιον ξένων. Φαντάσου, μον αμie, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἀνθρωποι τῶν ἀρχῶν μας, καὶ ν' ἀρ/ιση τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ιδικῶν του δ' πατήρ μου! Ἀλλὰ νὰ σὲ εἴπω μίαν ιδέαν; Πολὺ δυσκολεύομεν νὰ πιστεύσως ὅτι είναι δυνατόν νὰ ημαι ἔγω ἀληθῶς θυγάτηρ ἐκείνου· καὶ ἐλπίζω δτι περιστατικόν τι ἀπρόσποτον θὰ ἔλθῃ μίαν ημέραν ν' ἀνακαλύψῃ εἰς ἡμὲς καταγγιγήν· ἐνδοξοτέραν.

ΔΙΑΜΑΝ. Μή! τὸ πιστεύω· πρὸς τοῦτο ὑπάρχουν δλα: αἱ πιθανότητες. Αλλὰ μήπως κ' ἔγω, δσάμις ἐξετάζω ἐμαυτὴν, δὲν εύρεσκω τα αὐτὰ αἵτια ὑπονοιῶν, καθόσσον ἀφορᾷ τὴν . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Διαμάρτω, Μαρούλα καὶ Ζαμπέτα.

ΖΑΜΠ. Κεράδες, ήλθ' ζέω 'νας δοῦλος, καὶ ρωτῷ ίαν ήστε στὸ σπήτη, γιατὶ δ' ἀράντης του θέλει νὰ λύθη νὰ σας δῆ.

ΜΑΡΟΥΛΑ. Νὰ μάθης, ἀνόητη, ν' ἀναγγέλλῃς τοὺς ἀνθρώπους δχι τόσον χυδαίως, καὶ νὰ λέγης· αἱ Δέσποιναι! ήλθεν εἰς τοὺς προδρόμους ὧν laquais, ἐρωτῶν ἂν δὲ λεπτοσύνη σας εὔκαιρητε νὰ ησθε visibles. »

ΖΑΜΠ. Εἶλα Χριστὲ καὶ Παναγιά μου! Καὶ καταλαβαίνω γὼ φταις τῆς ἀληνικούραις! Μή γαρ ἀπούδαξα γὼ στὴν Ήταρίχη, γὰρ νὰ ζέω νὰ μιλῶ ἔτσι; Στὸ Μαστρο-Μαρκάδο, ποῦ γεννήθηκ γὼ, δὲν ἔχεις σκουλεῖο οὖτε γιὰ τ' ἀγόρια.

ΜΑΡΟΥΛΑ. Δὲν ἀκούεις γλωσσαν! Τοιαύτην αὐθάδειαν δὲν ξμαθεῖς γιὰ νὰ ὑποφέρω, ἀκούεις; Καὶ ποιος είναι δὲ κύριος του laquais;

ΖΑΜΠ. Η ἀράντης του δούλου;

ΜΑΡΟΥΛΑ. Ναι.

ΖΑΜΠ. Μοῦ τοῦ πε, μὰ θαρρῶ πῶς τοῦ ζέχασσα. Είναι μὲ δυὸς ὅνδρας. Στάσου, θαρρῶ πῶς τὸ πρώτο ήταν. . . Μὰ είναι, κερά, κακὸ δνομα.

ΜΑΡΟΥΛΑ. Κακὸν δνομα; Τι λέγει τὸ ζέον;

ΖΑΜΠ. Είναι θεούλα.

ΜΑΡΟΥΛΑ. Εἰδούλιόν σημερον;

ΖΑΜΠ. Τώρα ποῦ θὰ τ' ἀκούσης, θὰ δης πῶς ούτε ζῶ είμαι, ούτε τρεπλάζομαι. Τὸν λέν... φεύτη, δχι... κατεργάρη... ἀ! τὸ θρῆνος μπαρδόνο.

ΜΑΡΟΥΛΑ. Βαρδωνος! . . . Καὶ τὸ ἄλλοϊ του δνομα;

ΖΑΜΠ. Τὸ ἄλλο τὸ θυμάζει· Δε-Σπυρέτος· γιατὶ χορεύει ἓνα μαρμαρά στὸ χωριό μας, ποῦ τὸν λέν Σπυρέτο. Πήγας ποτὲ κερά, στὴν Τήνο;

ΜΑΡΟΥΛΑ. Αἱ ἀρωτήσεις δχι λείφουν. (πρὸς τὴν Διαμάντω) Α! μα chére, ένας Baron! Τι χαρά! (πρὸς τὴν Ζαμπέταν). Πήγαινε εύθος νὰ εἰπῆς δτι διὰ τὸν κύριον Βαρδωνον είμεθα *visibles* πάσταν ὥραν τὴς ημέρας καὶ νυκτός.

ΖΑΜΠ. Νὰ τοῦ πῶ νά λύθη τὸ βράδυ, κερά;

ΜΑΡΟΥΛΑ. Όχι! τὸ ζέον τὸ τετράποδον! Όχι, νὰ τοῦ εἰπῆς νὰ λύθη τὸρα εύθος. (Πρὸς τὴν Διαμάντω) Θὰ είναι: βεβίως κανένει *bel-esprit* τῆς πρωτευόμενης, τὸ σπίσιον ησουσε γά γίνεται λόγος δι' ήμας;

ΔΙΑΜ. Κ' έχεις αὐτιθεολίκη, μα chère;

ΜΑΡΟΥΛΑ. Είναι καλλίτερον νὰ τὸν δεγχθῶμεν εἰ; αὐτὴν τὴν χαρηλῆν αἰθουσαν, παρὰ εἰς τὸν θάλασσον μας. Τώρα δχι διορθώσωμεν τούλαχιστον ὀλίγον τὸν κόμην μας, καὶ δχι ὑποστηρίξωμεν διὲ παντὸς μέσου τὸν χρηματομας. (Πρὸς τὴν Ζαμπέταν). Εἰ λύθη τηγέια; νὰ δικτύωστες ἐνώπιον μας τὸν σύμβουλο· τὸν χαρίτων.

ΖΑΜΠ. Νὰ τὸν πιστεύωμου, δεν τζέρω τι φαγ' εἰν' αὐτή, ποῦ πες, κερά. Άν θές νὰ σὲ νοιάζω, μέλλα μου πή γοιστακά.

ΔΙΑΜ. Φέρε μας τὸν καθρέπτην, ἀγράμματη, καὶ πρότευγε νὰ μὴν δῆ; μέσσα τὸ πρόσωπόν σου, διὰ νὰ μή λερώσῃς τὸν θελον. (έξερχονται).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

Σπύρος καὶ δέο Μαλτίζει.

ΣΠΥΡ. Εῖ! Μαλτίζει, Ε! Λά, λά, λά, λά, λά. Θαρρῶ δτι αὐτοὶ οἱ κατεργατοί έχον σπειρόν νὰ μὲ κομματάσουν, καταπόντες μὲ ἐπίκινο εἰς τοὺς τούχους καὶ τὰ λιθόστρωτα.

Ο Α. ΜΑΛΤ. Είναι τὸ πόρτα σπειρή, μὰ τοῦ λόσου γέτει νὰ φέρνωμεν διέ μέστα τὸ αὐλή.

ΣΠΥΡ. Βέβαιως, τὸ πιστεύω δτι θέλεται, άγρεσοι, νὰ ἐκθέτω τὰ φορέματά μου εἰς τὸν ογκρασίαν τοῦ χειριδονος, καὶ νὰ λερώσω τὸν ποδόματά μου εἰς τὸν λάσπην, διὰ ποιά ποτὲ δὲν ήτον ἀρθεντέρχ σπὸ έρτεος! Εἶλα, πάρεται ἀπ' ἔδη τὸ φρεστόν σας.

Ο Β'. ΜΑΛΤ. Πλερώσαθ μας, διὰ ἀγαπῆ, ἀρέντη.

ΣΠΥΡ. Ε!

Ο Β'. ΜΑΛΤ. Είπα νὰ ντίνη τοῦ λόσου λεπιτά.

ΣΠΥΡ. (Ραπτίζω αὐτόν.) Ητσ! άιστες, νὰ ζητήσετε γρήγορα δτὸν ένα πρόσωπον, καθὼς έμι;

Ο Β'. ΜΑΛΤ. Εἶται πληρόνει τὴ φτωχὸς ἀνθρώπος; Πῶς εἶναι τοῦ λόσου μεγάλο ἀφέντης, ντίνει μένα φάγη;

ΣΠΥΡ. Α! καθὼς βλέπω, θι σές μάθω ἐγώ νὰ γνωρίζετε τὰ χρέη σας. Αὐτοὶ οἱ ἔθλιοι τολμοῦν νὰ μὲ περιπατήσουν.

Ο Ά. ΜΑΛΤ. (Ακούων ἀνὰ γεῖρας μίαν τῶν ῥάβδων τοῦ φορείου.) Πληρώσῃ ἐμᾶς γλάγωρα!

ΣΠΥΡ. Τί;

Ο Ά. ΜΑΛΤ. Λέω ντώσῃ λεπίτικ ἐφτύς.

ΣΠΥΡ. Αὐτὸς εἶναι κομμάτι τῆς ἀνθρώπιλας.

Ο Ά. ΜΑΛΤ. Μὰ λοιπὸν γλάγωρα.

ΣΠΥΡ. Στάσου δά σὺ διμιλεῖς σὲν φρόνιμον παληνάρι. Ἐκεῖνος δὲλλος εἶναι ἔνας ἀγόρτος, ποῦ δὲν ἡξεύρει τί τοῦ γίνεται. Νὰ πάρεται εὐχαριστημένος;

Ο Ά. ΜΑΛΤ. Οὐκ, ντὲν εἶναι φραγιστημένο, γιατὶ ντώσῃ μπάτσο σὲ καρυαράντο, καὶ τέλω νὶ... (ὑφόνει τὴν ῥάβδον).

ΣΠΥΡ. Ε! Καυχάνεται καὶ διὰ τὸ φάπισμα. Ο, τι ζητεῖ κανεὶς, ἀπὸ ἐμὲ τὸ ἐπιτυχαίνει, ἀκεὶ νὰ μοῦ διμιλήσῃ μὲ καλὸν τρόπον. Πηγαίνετε τώρα καὶ ἔλατε μετ' ὀλίγον νὰ μὲ πάρετε, καὶ τὸ βράδυ μὲ πηγαίνετε στὸ παλάτι.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Ζαμπέτα καὶ Σπύρος.

ΖΑΜΠ. Ή κυράδες μ', ἀφέντη, ἔρχονται 'ς δλίγο.

ΣΠΥΡ. Εἰπέ ταις νὰ μὴ βιασθοῦν· ήμ' πορφω νὰ τὰς περιμένω ἐδόξαν αἰδον, χωρὶς διόλου νὰ στενοχωρήσω.

ΖΑΜΠ. Νά ταις κι' ὅλας.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Μαρούλα, Διαμάγτω, Σπύρος καὶ Γιακουμῆς.

ΣΠΥΡ. (Ἀφοῦ ἐγιαρέτησε.) Κυρίτι μου! Ήταν σᾶς ἐκπληκτὴ βεβαίως ἢ τόλμη, τὴν δοπίαν λαμβάνω, ἐρχόμενος εἰς ἐπίσκεψίν σας. Άλλ' εἰς τοῦτο δὲν ἔχετε νὰ αἰτιᾶσθε ἄλλο τι, παρὸτε τὴν φάμην σας, ἢ δοπία εἶναι ἡ μόνη πρόξενος τῆς ἐνοχλήσεώς σας ταύτης. Διότι λε μέριτε... πῶς τὸ λέγουν εἰς τὴν γλώσσαν μας; ... ἡ προσωπικὴ ἀξία, ἔχει δι' ἐμὲ τόσον ἴσχυρὰ θέλγητρα, ὥστε τὸ τρέχιο πάντοτε κατόπιν.

ΜΑΡΟΤΑ. Εάν διώκετε τῷ ὅντι λε μέριτε, ἀλλοῦ ἔπειρετε νὰ κυνηγήσετε, καὶ σχιτεῖτε τὰς γαλας μας.

ΔΙΑΜ. Διὰ νὰ εμοὶσκεται εἰς τὴν οἰκίαν μας ἡ ἀξία, ἔπειρετε νὰ τὴν φέρετε διμεῖς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

•••••

Τάκ, Τάκ! Κτυπᾷ τοῦ Ἀβδηρίτου ἡ θύρα, εἶναι σχεδὸν νῦν· εἶναι ὅμως καὶ ἡ παραμονὴ—ῆς ἐκδύσεως τῆς ἐφημερίδος του· πλὴν ποσῶς δὲν ὑποπτεύεται τὴν ἐμφάνησιν τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου, ἐν ὄγρματι τοῦ περὶ τόπου νόμου, διότι εἰσέτι δεν εἶχε συντάξει τὰ ἀθῶν τοῦ διαβόλου του ποδῆματα, ἀλλ' ἡτοιμάζετο νὰ καλέσῃ τὸν Σατανᾶ του.

Ἐπομένως ἡτοιμάζεται τοῦ θεοτροπίας, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Διεύθυνσις θι ἐθεατρίζετο, ἀν διηρχεῖ παράστασις, ἡ διὰ να ἡμετερά δίκαιοι, ἐντὸς τῶν καρφῶν εἰων θι ἔτεινεν, ἡ πονηρά, τὸ οὖς τοὺς συνομότας τῶν γλυκυσμάτων ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπαναστάσεων τοὺς τρομεροὺς ἐργολάθους· διότι, καθὼς φάνεται, πλειοτέραν ἀνησυχίαν τῇ προξενεῖ εἰς ἐργολάθος τουρτοφάγος, ἡ δέκα τῆς καλῆς ἡμέρας συναντήματα.

Τάκ! τάκ! ἐντούτοις κτυπᾷ ἡ θύρα καὶ ἡ καρδία τοῦ γέροντος ἀντηγεῖ. Εἶναι παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους· διότις δίδει χαρίσματα, τὶς οἵδε . . .

— Νά τὰ ποῦμε! μία ζωηρὰ παιδικὴ φωνὴ τοῦ ἀπέκοψε τὸ νῆμα τῶν ἀλπίδων του, καὶ ἡτοις χωρὶς νὰ ἀναμένη καὶ ἀκούσῃ τὴν ἔγκρισιν τοῦ οἰκοδεσπότου, ἥρχεται νὰ ψύλλη εἰς τὴν διαπασῶν.

Ἄρχιμηνική κι' ἀρχιχρονική
Κι' ἀρχὴ καλὸς δ χρόνος.

· · · · ·
Η φωνὴ ἐγοήτευσε τὸν γέροντα καὶ ἵνα ἥνοιξε τὴν θύραν νὰ ἴδῃ καὶ τὸ πρόσωπον, καθὼς παραδόξως πᾶς ἥτο μόνον, ἥκουσε

Τὸν πρῶτον ποὺ γαιρέτησε
Ήτον διαβολάκος!!!

— Ά! πονηρέ, ἔκραζεν δ Ἀβδηρίτης.

— Χι! Χι! ἀντήχησε τοῦ δαιμονίου τὸ κάγγασμα, καὶ δ πονηρὸς δρθαλμός του ἐσπινθυροβόλησεν εἰς τὰ σκότω τῆς τοῦ ἐκείνο, τὸ παμπόντρο, μετεμφιεσμένο εἰς διν μικρὸ παιδάκι.

— Καὶ τοῦ χρόνου, Δέσποτα, καὶ τοῦ χρόνου!

— Ο, καλῶς το μυρωμένο! Καὶ τοῦ χρόνος, καὶ τοῦ χρόνου!
Ηλθες. Θεότρελλο, καθ' ἓν σιγμὴν ἡτοιμαζόμην νὰ ἔγγισω τὴν προσβληματικὴν οὐράνιην σου μετὰ θάρρους, καθὼς ὁ πλούσιος, δοτις ἐγγίζει εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους τὸ βαλάντιόν του, πεπισμένος δὲ τι εἶ· ναι πληρες. Λύσε καὶ σὲ λοιπὸν τὴν εὔστροφόν σου γλωτσαν καὶ μοίρασε εὐχάς, ἀφοῦ δὲν ἔχεις δῶρα.

Πήδησε μὲν ὑψωμένον μέτωπον, καὶ τεντωμένον πᾶδα μέχρι τῆς θύρας τῶν καλῶν μας ὑπουργῶν καὶ φύνακες εἰς τὴν πρώτην σου διαπτεσῶν — Νὰ τὰ ποῦμε; Καὶ χωρὶς νὰ πειμένῃς νὰ ἀκούσῃς — Ναι — λέγεται διότι οἱ Κύριοι οὐται ἐσυνήθισαν νὰ ἀκούσουν καὶ οὐχὶ νὰ λέγουν ναι, ἐπομένως δὲ πρώτη τοῦ ἔτους συγχωρεῖ τὴν ἀθίαν τόλμην σου.

Ἐκεῖθεν τρέξε εἰς τὴν Βουλὴν, τὴν Γερουσίαν πλὴν εἰς ἔνα κακοῖον τρόπον χωριστὰ εἰς τὸν καθένα δπως ἐνίστε, οἱ Κύριοι, (δὲν λέγω οἱ Πρεσβύτοροι) ὅταν πρόκηται περὶ απουδαίχας τινὸς συνεδριάσεως καὶ τίποις — Κύριοι μου, νὰ τὰ ποῦμε; Ήτο δὲ βέβαιος, διτὶ τίποτε δὲν σου ἀρνοῦνται οἱ καλοὶ αὐτοὶ πατέρες; τοῦ ἔθνους, ἄμα ἀκούσουν νὰ προσθέσῃς καὶ τὸ, ἔργομαι ἀπὸ τοῦ Κ. υπουργοῦ . . .

Κατόπιν φεῦγε, πήδα εἰς τὰς ὥραίκες, τὰς φριστοκράτιδας καλλονᾶς, εἰς ἐκείνικες αἴτινες λούσιται εἰς τὸ γάλα καὶ εἰπέ τας σιγαλᾶς, ἐνῷ δὲ πνίγεσαι εἰς τὰ μῆρα καὶ τὰς εὐωδίας — ὥραίκι μου! μὲν τὴν ἔδειάν σας, νὰ τὰ ποῦμε; . . . , Εἶναι ἀληθές, διτὶ Ήτα ἀκούσεις «δρι», σημ. τὰ εἰπαν ἀληθεια πλὴν σὲ ἔξαντολούθις: νὰ τὰ λέγῃς, καὶ μήν ἀμφιβάλλῃς, διτὶ ή γαριτωμένη μορφή σου, Ήτα συνηγορήσεις μπέρα σου.

Απ' ἑκαὶ πηδή; εἰς τὴν νεολαίαν τὴν φοιτῶσαι βέβαια εἰς τὰ ζεχαροπολεῖα, εἰς τὰ καρφενεῖα, εἰς τὰ δέστρα καὶ χωρίς νὰ ἔρωτήσῃς — Φίλοι μου νὰ σές τὰ ποῦμε; ψάλλεται καὶ μήν σε μέλλιη, ὁ τυπός σε συγχωρεῖ . . .

Τέλος εἰς τοὺς διπλωμάτας, τὴν ἀντιπολίτευσιν, τὴν συμπολίτευσιν, τοὺς γέροντας, τοὺς νέους, τὴν ἀπόλοτην ἐργαμεριδογραφίαν, τρέξε, πήδα επάνω, κάτω, ἔδω, ἑκεῖ, εἰς οὐλὸν τὸν κόσμον, εἶται τὸ πνεῦμα τοῦ νέου ἔτους φέρον τὰς εὐχάς του. Εὔπορος λοιπόν.

— Εὔπορος, Δέσποτα! ή μικρὰ ἐλεύθερά, έτην δποίαν μοι γαρίζεις σήμερον μὲν κατεργάζονται καὶ ἴδοι ποι προσφέρω πολλήματα δροσικτάλκτα! ἀθάσεις μωρούς, ὡς τὸ γάλα τὰς μητρός μου! καὶ

— Εὕχεμαι ἀπὸ περιδίας στὴν Βουλὴν, τὴν Γερουσίαν,

Νὰ ψηρίζῃ ἀνδριάντας τῶν ἡρώων μας χρυσούς;

Μὲ τὰ να, καὶ μὲ τὴ σῆμα σάλουσα τὴν πολιτείαν,

Νὰ μή; διδῷ καίδειον τόπους νόμους περισταύεις.

Τὸν πρωθυπουργὸν νὰ ζήσῃ εὐχομέναι καὶ νὰ παθάνῃ
Τὴν «Πληξάνραντον» λατρεύων, ώς δὲ Κρόνος τὸν καρφόν
Τῶν συνυπουργῶν δὲ δόξα μέχρις οὐρανοῦ νὰ θύειν,
Καὶ τὰ νομοσχέδιά των νὰ ψηφίζουν ως νερόν.

Εἰς ταῖς ἔμμορφας, δὲ πλάνος, δρωτας νὰ βασιλεύῃ,
Καὶ νὰ τρύζουν στὸ βελούδο, καὶ νὰ πλέουν στὸν χρυσό,
Κάλε νέος, ώς τὴν Κίπριν, μιὰ σειρῆνα νὰ λατρεύῃ,
Καὶ στ' ἀνάθεμα τὰ φῶτα καὶ τὸ θύνος τὸ μισό.

Πόθος τῆς ψυχῆς μας εἶναι, ή ίδεα ή μεγάλη.
Δότε μας καὶ σεῖς, οἱ γέροι τοῦ ἀγῶνος, τὴν εὐχή,
Εἰς τὴν «Πόλιν» νὰ τὰ δητενικτάς τοῦ Τούρκου πάλι
Τὰ παιδιά σας δοξεσμένα, καὶ έσεις καὶ λύτρα ψυχῆς.

Τὸν ἐλεύθερόν μας τόπον νὰ ἐμπνέῃ ἔνας τόνος:
Νὰ μισηῇ τὴν Ἐλπίδα τοῦ συμφέροντος, μαζί^{τη}
Τὸν υἱὸν καὶ τὸν πατέρα τοῦ ἀμαρτιώλοι Αἰῶνας,
Καὶ μὲ σύντηγμα καὶ θρόνον αἰωνίως νὰ συζητῇ.

Μέντην εὐχὴ πλέον μοῦ μένει, Δέσποτά μου, νὰ προσθέσω
Ομοιοκαταληπτούσαν μὲ βυθύρδον καὶ δι' ἐσὲ
Ἀργοστέλωσις νὰ γείνω καὶ τσουμπέδες νὰ φορέω,
Ἄν ἐφέτος δὲν σὲ στείλλω στὴν σκιά τοῦ Μενδρεσέ.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Σ. Σ. «Η συνέχεια τοῦ Ηετορήματος εἰς οππότε τὸν Ἀναργύρων»: ή; τὸ
ἐπόμενον.

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΟΥ ΑΒΔΗΡΙΤΟΥ.

Έλευθερο, χαρούμενο καὶ δίχως, ἀλυσίδα,
Ἶλα, μικρέ μου πειραπμὲ, νὰ παιζης νὰ γελάσῃς,
Σὲν δαιμονάκι χόρευς, σὲν διαβολάκι πήδα,
Καὶ φίλητε τὴν εὐμορφὴν χωρὶς νὰ τὴν δαγκάσῃς.

Τὸ πήδημά σου, χλευαστὰ φυιδρὰ τῆς κοινωνίας,
Μὲ υπουργοῦν ὑπόσχεσαιν ἔηράν δὲν θὰ πληρώσω·
Ως τίμιος διανομένες εἰς δλας τῆς Κυρίας,
Σκοπεύω δῶρον σήμερον, μικρέ μου, νὰ σὲ δώσω.

Ἄ! μειδιάς, παμπόνηρο, ἀπ' τὴν πολλὴ χαρά σου,
Καὶ τὸ μικρὸν ματάκι σου ἀνάπτει φλογισμένο·
Ἄλλ' ήσυχη ἀν ἀγαπῆς νὰ μείνῃ ἡ καρδιά σου,
Πρόσεχε μὴν ἐρωτευθῆς καὶ μείνῃς γελασμένο.

Χθὲς ἔτρεγες στοὺς υπουργοὺς, μικρὲ παραλυμένε,
Κ' ἐρώναξες μ' ἄλλα παιδιά τοῦ δρόμου «νὰ τὰ ποῦμε; »
Άλλα υπηρόχον ἀσφαλῶς αἱ θυραι των κλεισμέναι,
Καὶ ἡ καθείς των ἔλεγεν « εὔχαριστῷ, κοιμοῦμαι. »

Κρύψε, μικρέ μου, μερικοὶ νὰ μὴν ἐνατενίσουν
Αὐτὰ ὅποι τὴν κόρυν σου ὀλίγον ἀσχημίζουν,
Διόλου δὲν ἐπιθυμῶ εἰς σὲ νὰ θεωρήσουν,
Τί δῶρα καὶ ὥραικι των συνήθως τοὺς χαρίζουν.

Ἄδεσποτο, χαρούμενο, σὲν ἀγαθὸν παιδάκι,
Ἄθωξις σκόρπιος εὐχαῖς μὲ καθηρὴ καρδία,
Άλλ' ὅμως ἀπὸ ταὶς εὐχαῖς νὰ λείπῃ τὸ φρομάκι,
Νὰ μὴν ιδῆς τὴν φυλακὴν καὶ τὴν Εἰσαγγελία.

Εἰς ταὶς ὥραιας πέταξε, παμπόνηρο κ' εὐχήσου
Μὲ μίαν νὰ μᾶς θέλγωσι τοῦ κάλλους των ἀκτίνα,
Κ' ἐνῷ στολίζουν τὴν ζωὴν ὡς νόμφαι παραδείσου,
Τὴν χάριν νὰ μὴ κρύπτωσιν ὑπὸ τὰ κρινολίνα.

Ἄφες τὸ φύλον τὸ κουφόν μαζῆ σου νὰ θυμόνῃ,
Κ' εἰς τῶν Σειρήνων μας εἰπὲτοῦς τρυφερούς ἴππότας,
Ἐχν νὰ κλίνουν ἀγαποῦν εἰς τάς Παρθένους γόνου,
Παρθένος εἶναι ἡ Ἑλλὰς καὶ θέλει στρατιώτας.

Στὸν κόσμον τοῦτον, δύστυχο, καὶ Σατανᾶς ἀν ἦσαι,
Ἐχν δὲν ἐγρή, πίστεις, κανεὶς δὲν σ' ἐνθυμεῖται.
Ἄφες λοιπὸν ταὶς τρέλλαις σου καὶ μ' ἔνα σίχο κλείσε,
« Τὸν πεπτωκότα ἄγγελον, Ηαρύένοι, βοηθεῖτε. »

A. II.

ΤΟ ΠΤΩΧΟ.

Χλωμὸ σὰν ἀγγελοῦδι, περίλυπο καὶ μόνο,
Ἐξ' ἀπὸ τοῦ Γκινάκα ἔστεκ' ἐνα μικρό·
Φοροῦσε κουρελάκια, κ' ἐφαίνετο μὲ πόνο
Τὰ χεῖλη του νὰ σκάη χαμόγελο πικρό.

Μὲ γαλανὸν μματάκι, μισοβασιλευμένο,
Σὰν ἀστρον ὅπου σβύνει, σταν φανῇ ἡ αὐγὴ,
Ἐθλεπε τὰ παιγνίδια κ' ἐστράφη τὸ καῦμένο
Εἰς μιὰ ποῦ δὲν πατοῦσε τὸ πόδι της στὴ γῆ.

Ἀρχόντισσά μου! δός μου κ' ἐμένα μιὰ κουκλίτζα·
Εἴμαι πτωχὸ, δὲν ἔχω, μὰ δὲν ζητῶ λεπτά.
Σηρογελᾶ ἐκείνη, καὶ λέγει — κουρελίτζα!
Δὲν ἔχεις νὰ φορέσῃς καὶ θέλεις περιπτά;

Καγκεκτικὸ τὴν σῆψι ἐνα παιδάκι νά σου,
Ποῦ ἔφευγε μὲ πληθος παιγνίδια καὶ γλυκά.
— Καλότυχο μὴ φεύγης, δὲν παίρνω τὰ γλυκά σου,
« Ενα παιγνίδι δός μου, ἀν θέλης, φίλικά.

Ναινέκα ! τὰ παιγνίδια γυρεύει ή ζηλιάρα·

Ίδε τὴν ἐμμορφούλα ! τὰ ζήλεψε κι' αὐτή.

— Ήσιδί μου ! μή σ' ἐγγίξῃ αὐτή ή ζητουλιάρα·

Χαμένο ! ἀν σὲ πιάσω σου τῶνγαλα τ' αὐτή.

Άρχόντισσά μου, δός μου ἔνα μικρό παιγνίδι,

Νά ζήσῃ τὸ παιδί σου, ἀπὸ τὰ περιττά.

— Ίδε τὸ συγχαρένο ! ή γλώσσα του φαλιδί·

Τὸ περιττό τοῦ κόσμου γυρεύει περιττά.

Τίχνει τὰ μυμάτια κάτω νὰ μη φανῇ τὸ δάκρυ,

Ησοῦ ἔσταξεν ή Θείψις στὴν παιδικὴ καρδιά,

Μὲ δψι ἀναμμένη ἐσύρθηκε στὴν ἄκρη,

Κ' ἔκυπταξε μὲ πόνο τὰ πλούσια παιδιά.

Συγχρονοπιέται ἐμπρός του ὁ πλοῦτος καὶ μοιράζει

Γλυκίσματα, στολίδια γιὰ τὴν πρωτοχρονιά·

Τιὰ τὸ πτωχό, παιγνίδι κάνεις δὲν ἀγοράζει,

Καὶ στέκει μαραμένο στοῦ δρόμου τὴν γωνιά.

Ἐνα πτωχό διαβαίνει, ὀλόγχαρο παιδάκι,

Δροσάτο καθὼς εἶναι συνήθως τὰ πτωχά.

Αὐτὰ τὰ τρέφει ὁ Ζηνός καὶ τὸ ξηρό ψωμάκι,

Καὶ τὰ θερμαν' ἡ ἀγκάλη τῆς μάνας μοναχά.

— Τί ἔπαθες, φτωχό μου, καὶ στέκεις λυπημένο ;

— Ζηλεύω τὰ παιγνίδια, τί μ' ἐρωτᾶς καὶ σύ ;

Σου δίν' ἀπ' τὰ δικά μου, μικρό χαριτωμένο.

Νά πάρε μιὰ κουκλίτσα ώραια καὶ χρυσή·

Μὲ τὸ γοργό του βῆμα ὁ χαριστῆς διαβαίνει·

Καὶ ή μικρή μὲ πεῖσμα τὴν κούκλα της πετᾷ

Μία στιγμὴ τὴν βλέπει καὶ λέγει πικραμένη

« Τὸ περιττό τοῦ κόσμου δὲν θέλει περιττά. »